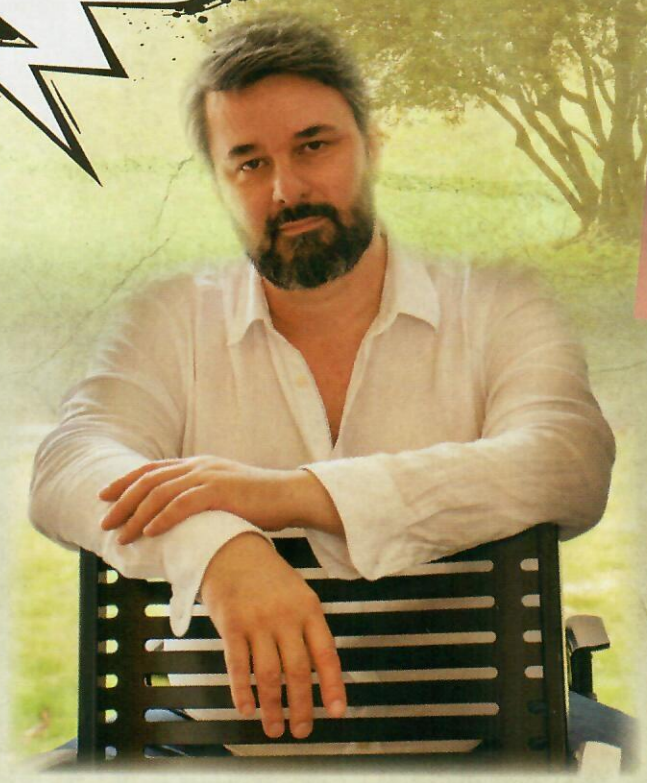
Vsak dan se mi zdi, da manj vem. Bolj ko razmišljam, premlevam in presojam, z željo, da bi ohranil zdravo pamet in razsodnost, bolj brezupno se zdi stanje današnjega dne.

Piše: **KLEMEN LIKAR, arhitekt in praktik Tesla metamorfoze**

Menjam polno glavo za prazno



V množici ljudi, ki ti vsi do zadnjega »želijo le dobro«, se počutiš osamljenega. Toliko nasprotujočih si občutkov. Toliko novih informacij, do katerih bi se bilo najbrž treba opredeliti. Bi se bilo res treba?

Kako ločevati zrno od plev v časih, ko se zavedamo pomembnosti bivanja v Zdaj, a je naša pozornost nenehno razpršena? Vse se začenja vrtinčiti v glavi. Bodi pozoren nase. Na vse, ki jih imaš rad. Na izpolnjevanje svojega poslanstva. Na jasnost in čistost svojih misli, namer in dejanj. Komu verjeti? Bom z napačnimi presojami zamenjal svojo svobodo za občutek lažne varnosti? Spanec postaja čedalje plitvejši, skrbi te prebujajo. Sem delal kaj narobe? Morda. Kaj pa moč usmerjanja pozornosti v smer, kamor naj teče tvoja energija? Kaj pa notranje védenje, ki naj pravilno usmerja tvoj kompas? Kaj pa zavedanje, da ti je bilo ob rojstvu dano vse, kar potrebuješ za življenje, in je dovolj že, da si?

Kako umiriti svojega duha, ki nemirno skače med včeraj, danes in jutri? V Včeraj zato, da bi se spomnil. Da ne bi pozabil. V Zdaj zato, da bi polno užil sedanji trenutek. V Jutri zato, da ne bi skrenil z začrtane poti. Kako nagovoriti svojega duha, da je vse dobro, naj neha begati? Kako občutke stiske in ujetosti pripeljati do notranjega miru in ravnovesja?

Živimo čas, ko ni več moč ignorirati potrebe po tem, da si odgovorimo na bistvena vprašanja, pred katerimi smo si zatiskali oči. Ali jih morda pometli pod preprogo, ne da bi si jih kdajkoli sploh zastavili. Ali, še huje, jih sploh nismo nikoli ozavestili.

Živimo v času ponovnih presoj. Znova se bo treba dogovoriti o odnosih, sobivanju, sodelovanju, odnosu do narave, ki je vrednota že sama po sebi. In ki zlahka udari z repom ob tla ter nas v hipu izbriše.

Kako lepo bi bilo polno glavo zamenjati za prazno, mar ne?

V tem smo že izmojstreni. V norosti rojeni in vzgojeni. V iskanju po več. Najprej materialnega, pozneje tudi nematerialnega. Izplen naših ozkih prizadevanj so potrdila o šolanjih, usposabljanjih, takšnih in drugačnih dosežkih z enim samim ciljem: imeti več. Potrošništvo nas bo pogubilo, ne le naših prestrašenih duš, tudi fizično.

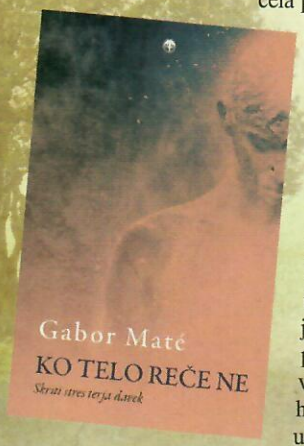
Zadnjič sem po dolgem času vzel v roke eno najdragocenejših daril, ki sem jih dobil v življenju, knjigo Gaborja Matéja Ko telo reče ne. Prvič se mi je zgodilo, da sem bral svoje življenje skozi zgodbe drugih ljudi, ki jih v knjigi predstavlja avtor. Bral o svojih nespametnih reakcijah in ne najboljših odločitvah, kako reagirati na izzive, ki mi jih ponuja življenje. Pretreslo me je do temeljev. Še kako sem se prepoznal v mnogih zgodbah, a nisem bil izzvan, da bi se zagovarjal oziroma pojasnjeval, zakaj sem kaj storil.

Pot k popolnosti je pot stran od sebe, sem nekoč prebral v nekem zapisu. Res je. To je eden najzanesljivejših receptov, kako uspešno izgnati radost iz naših življenj.

V svojem profesionalnem delu se kot arhitekt projektant in praktik Tesla metamorfoze mnogokrat srečujem z neštetimi izzivi. Ljudje so prepogosto daleč stran od samih sebe. Vsi do zadnjega prihajajo z željo po (od)rešitvi stisk. Stanovanjskih in osebnih. Z željo, da bi se sprejeli in bili sprejeti. Izgubljeni v ustrahovanju sodobnega sveta tavajo brez pravega cilja; dan je za menoj, jutri bo še en tak. Svetloba v njihovih očeh brli. Narišite mi nekaj lepega, udobnega, kjer se bom počutil varno, doma … Kar me bo pomirjalo in pozdravilo rane, za katere ne vem, od kod prihajajo in kdo mi jih zadaja.

Kako se torej spoprijeti z glavo, polno šumenja, ki ni šum reke ali vetra? S pritiskom, ki ni pritisk navdušenja, radosti in ljubezni? Kako poiskati ravnovesje v časih, ki pokajo po vseh šivih? Kako se objeti in napolniti, da bomo lahko delili objeme v časih, ko je dotik prepovedan?

Nimam recepta. Vodi me le notranji občutek, ki mi šepeta Teslovo misel: »Tistega dne, ko bo znanost začela preučevati nematerialne fenomene, bo v enem desetletju dosegla več kot v vseh predhodnih stoletjih svojega obstoja.« Točno v tej smeri delujem v svojem poklicnem življenju. V arhitekturi preučujem zvok, svetlobo in subtilne energije bivalnih prostorov. V praksi Tesla metamorfoze se ukvarjam z aktivnim dovajanjem zdravilnih frekvenc, vključno z valovi tesla, ki človeku v stiski ne le blažijo simptome, temveč tudi odpravljajo vzroke zanje. Rezultat je samoozdravljenje, ki nas ozavešča o naših pozabljenih notranjih močeh. Simptomi so vedno le sporočilo telesa, duha in duše nam samim.



Odločno stopam po nevihti današnjega dne z zavedanjem, da se z notranjim ravnovesjem in pogumom v srcu da ohraniti pravo smer. Nad nami vedno sije sonce; oblaki so le del življenja, ki ga moramo užiti. Najbrž z namenom, da bomo znali ceniti, ko bo sonce spet posijalo. Resnično verjamem, da šele ko človek v sebi prepozna in začuti notranjo moč, lahko krene po poti osebnega razvoja na vseh življenjskih ravneh. Z občutkom notranje moči je izpolnjen pogoj »dovolj je, da sem«. Od tod naprej je življenje prijaznejše. Seveda tudi boli, a če smo odločeni, da se naučimo notranjega načina komunikacije, bomo globoko v sebi dejansko občutili hvaležnost in začeli razumeti, kaj to pomeni.

Polno glavo bomo zamenjali s prazno. Praznina omogoča občutek celosti in notranjega ravnovesja.

Današnji čas je nov. Ne prihaja, je že tu. Poln je izzivov, ki nas bodo znova pripeljali do spoznanja: življenje je lepo, če ga živiš. ■

FOTO: SHUTTERSTOCK, OSEBNI ARHIV